

Ang Aklat ni Daniel - Bilang Isandaan at Apatnapu't Siyam

Ang Hiwaga ng Diyos na Ipinahayag: Pagkakaisa ng Pagka-Diyos at Pagkatao

Jeff Pippenger
2024-03-21

Pinag-aaralan natin ang kasaysayang kinakatawan sa talatang apatnapu ng ikalabing-isang kabanata ng Daniel. Ngayon ay tinatalakay natin ang panloob na linya ng kasaysayan sa loob ng talatang iyon, na kumakatawan sa kasaysayan ng sungay na Protestante ng halimaw na mula sa lupa. Ginagamit natin ang pagsasanib ng dalawang kahoy ni Ezekiel sa kabanata tatlumpu't pito bilang puntong sanggunian upang matukoy ang hiwaga ng Diyos, na sa pamamagitan ni Cristo ay ang pagsasanib ng Kaniyang pagka-Diyos at pagkatao, sa pagdating ng ikatlong anghel. Linya sa ibabaw ng linya, ang mensahe hinggil sa hiwaga ng Diyos na tinukoy ni Juan bilang magtatapos sa panahon ng pagtunog ng ikapitong trumpeta, ay sadyang ipinadala ni Apostol Pablo sa Laodicea. Ang patotoo nina Ezekiel, Juan, at Pablo ay umaayon sa gayunding hiwaga ng Diyos na ipinakita sa mensahe nina Jones at Waggoner noong 1888, na siyang mensahe para sa Laodicea.

Sapagkat ibig kong malaman ninyo kung gaano kadakila ang aking pakikipagpunyagi para sa inyo, at para sa mga nasa Laodicea, at para sa lahat ng hindi pa nakakita sa aking mukha sa laman; upang ang kanilang mga puso ay maaliw, na pinagbigkis sa pag-ibig, at tungo sa lahat ng mga kayamanan ng lubos na katiyakan ng pagkaunawa, sa pagkilala sa hiwaga ng Diyos, at ng Ama, at ni Cristo; na sa kaniya nakatago ang lahat ng mga kayamanan ng karunungan at kaalaman. Colosas 2:1-3.

Ang gawain ng pagbabayad-sala, ang pagdurugtong sa dalawang patpat ng pagka-Diyos at pagkatao, ay nagsimula nang dumating ang ikatlong anghel, ngunit tinutukoy ni Pablo ang pangwakas at ganap na katuparan ng pagdurugtong ng dalawang patpat na siyang hiwaga ng Diyos. Kaya't tinukoy niya ang mensahe bilang ang mensahe sa Laodicea na unang dumating noong 1856, saka inulit noong 1888, at sa huli ay natamo ang ganap na katuparan noong Setyembre 11, 2001. Tinukoy ni Pablo ang templo sa dalawahang kalikasan nito, nang iniharap niya ang hiwaga ng Diyos, na dapat matapos sa paghihip ng ikapitong trumpeta. Hinati niya ang hiwagang iyon sa ulo at katawan.

At siya ang ulo ng katawan, ang iglesia; siya ang pasimula, ang panganay mula sa mga patay, upang sa lahat ng bagay ay siya ang maging pangunahin. Sapagkat minagaling ng Ama na sa kanya manahan ang buong kapuspusan; at sa pamamagitan ng dugo ng kanyang krus ay gumawa ng kapayapaan, upang sa pamamagitan niya ay ipagkasundo sa kanyang sarili ang lahat ng mga bagay—sa pamamagitan niya, sinasabi ko—maging ang mga nasa lupa o ang mga nasa langit. At kayo na minsan ay nawalay at naging mga kaaway sa inyong pag-iisip dahil sa masasamang gawa, ngayo'y ipinagkasundo na niya sa katawan ng kanyang laman sa pamamagitan ng kamatayan, upang iharap kayo na banal at walang kapintasan at walang

maipaparatang sa kanyang paningin; kung kayo'y magpatuloy sa pananampalataya, na may matibay na saligan at matatag, at hindi mailayo mula sa pag-asa ng ebanghelyo, na inyong narinig, at na ipinangaral sa bawat nilalang na nasa ilalim ng langit; na ako, si Pablo, ay ginawang ministro; na ngayo'y nagagalak ako sa aking mga pagtitiis dahil sa inyo, at sa aking laman ay pinupunan ang kakulangan ng mga kapighatian ni Cristo alang-alang sa kanyang katawan, na siyang iglesia; na ako'y ginawang ministro nito, ayon sa pangangasiwa ng Diyos na ibinigay sa akin para sa inyo, upang ganapin ang salita ng Diyos. Colosas 1:18-25.

Si Cristo ang ulo, na nararapat maging pangunahin sa lahat ng bagay, at ang kaniyang iglesia ang katawan. Magkasama, ang ulo at ang katawan ay kumakatawan sa pagsasanib ng pagka-Diyos at ng pagkatao, at natutukoy din ang isa pang mahalagang katotohanan. Ang ugnayan ng ulo at ng katawan ay ito: ang ulo ang nararapat na manguna sa katawan. Sa sangkatauhan, na nilalang ayon sa wangis ng Diyos, ang nakatataas na mga kapangyarihan (ang ulo) ang dapat mamahala sa mabababang mga kapangyarihan (ang katawan). Magkasama'y bumubuo sila ng isang nilalang; o, sa katawagan ng templo na susukatin ni Juan, kinakatawan nila ang Banal na Dako (ang sangkatauhan, ang katawan) at ang Kabanal-banalang Dako (ang pagka-Diyos, ang ulo). Kung paanong ang dalawang ito ay pinag-isa sa "isang patpat," o isang katawan, ay siyang gawain ng "at-One-ment." Nagpapatuloy si Pablo:

Na ako'y ginawang ministro, ayon sa pamamahala ng Diyos na ibinigay sa akin para sa inyo, upang ganapin ang salita ng Diyos; ang hiwagang inilihim mula pa sa mga kapanahunan at sa mga salinlahi, ngunit ngayo'y inihayag sa kaniyang mga banal; na sa kanila'y ibig ng Diyos na ipaalam kung ano ang mga kayamanan ng kaluwalhatian ng hiwagang ito sa gitna ng mga Hentil—na si Cristo sa inyo, ang pag-asa ng kaluwalhatian—na siya naming ipinangangaral, na pinaaalalahanan ang bawat tao at tinuturuan ang bawat tao sa buong karunungan, upang maiharap namin ang bawat tao na sakdal kay Cristo Jesus; na dahil dito'y nagpapagal din ako, na nakikipagpunyagi ayon sa kaniyang paggawa na makapangyarihang gumagawa sa akin. Colosas 1:25-29.

Ang kasakdalan ng isang daan at apatnapu't apat na libo, na nagpapakita ng "bawat tao'y sakdal kay Cristo," ay ang "hiwaga ng Diyos," na siyang pagsasanib ng pagka-Diyos at pagkatao, o, gaya ng sabi ni Pablo, ay "si Cristo sa" sangkatauhan "ang pag-asa ng kaluwalhatian." Sa mga araw ng paghihip ng Ikapitong Trumpeta ay natutupad ang hiwagang iyon. Kapag tinutukoy ni Ezekiel ang pagsasanib na iyon, gumagamit siya ng dalawang patpat, isa para sa hilagang kaharian at isa para sa timog na kaharian, upang tukuyin ang simbolikong kawing, na kumakatawan sa templo sa pamamagitan ng bilang na "apatnapu't anim." Ang patpat ng simbolikong kawing na "apatnapu't anim" ay dapat iugnay sa simbolikong kawing na "dalawang daan at dalawampu."

Ang bilang na dalawang daan at dalawampu ay sagisag ng pagka-Diyos na pinagsanib sa pagkatao. Mula sa pagkakalathala ng King James Bible noong 1611, hanggang sa unang pagpapahayag ng mensahe ni Miller noong 1831 at pagkaraan ang pagkakalathala ng mensahe noong 1833 sa Vermont Telegraph, ay dalawang daan at dalawampung taon. Ang mensahe ni Miller ay ang pormalisasyon ng paglago ng kaalamang hinango mula sa Biblia, nang ang aklat ni Daniel ay tinanggalan ng tatak noong 1798. Sa pasimulang petsang 1611, may isang banal na dokumentong

nailathala at sa panapos na petsang 1831 ay may isang publikasyong gawa ng tao na nakabatay sa banal na katotohanang tinanggalan ng tatak noong 1798.

Ang tatlong petsang iyon ay kumakatawan hindi lamang sa dalawang daan at dalawampung taon, kundi pati sa kaayusan ng salitang Hebreo na “Katotohanan,” na nililikha sa pamamagitan ng pagsasama ng unang, ikalabintatlo, at huling mga titik ng alpabetong Hebreo upang mabuo ang salitang “Katotohanan.” Isang banal na paglathala sa pasimula at isang pantao na paglathala sa wakas, at ang 1798 ay kumakatawan sa paglago ng kaalaman na maglalantad ng isang uri ng masasamang tao na tumakwil sa kaalamang iyon, na sa gayon ay kumakatawan sa ikalabintatlong titik, na isang sagisag ng paghihimagsik. Ang kawing na iyon ng dalawang daan at dalawampung taon ay naitatag sa kilusan ng unang anghel, at ang kilusan ng ikatlong anghel ay nagbibigay ng ikalawang saksi.

Noong 1776, inilathala ang banal na dokumento, ang Declaration of Independence; at makalipas ang dalawang daan at dalawampung taon, noong 1996, inilathala ang isang pantao na dokumento, ang magasin na The Time of the End. Ang pantao na dokumentong iyon ay nagmula sa paglaganap ng kaalaman na naganap sa panahon ng wakas noong 1989, na, gaya noong 1798, ay nagbunga ng isang paghihimagsik laban sa banal na mensaheng kinakatawan ng Declaration of Independence. Ang paglaganap ng kaalaman noong 1996 ay tumukoy sa magiging hinaharap para sa Amerika, na mawawala ang kalayaan at kasarinlang idineklara nito noong 1776 sa pagdating ng nalalapit na batas ng Linggo. Ito ay nagsisilbing ikalawang saksi na ang bilang na dalawang daan at dalawampung ay kumakatawan sa pagsasanib ng pagka-Diyos at ng pagkatao, at ang ikalawang saksi na iyon ay inilahad na may lagda ng “Katotohanan,” at ito’y kinatawan, bilang unang saksi, sa kasaysayan ng unang anghel (ang una), at, bilang ikalawang saksi, sa kasaysayan ng ikatlong anghel (ang huli).

Minarkahan din ng 1776 ang pasimula ng isang panahon na nauna sa mismong pagsisimula ng hayop na mula sa lupa bilang ikaanim na kaharian ayon sa propesiya ng Biblia. Sa panahong iyon ng paghahanda, ang lagda ng katotohanan ay muling natukoy sa pamamagitan ng 1776, na minarkahan ang pasimula ng Estados Unidos, at ng 1798 na minarkahan ang pasimula ng Estados Unidos bilang ang ikaanim na kaharian ayon sa propesiya ng Biblia. Sa gitna ng kasaysayang iyon ng simula at wakas, minarkahan ng 1789 ang gitnang titik nang ratipikahin ng labintatlong kolonya ang Saligang-Batas. Bawat isa sa tatlong petsa ay kumakatawan sa "pagsasalita" ng Estados Unidos; sa pamamagitan ng Deklarasyon ng Kasarinlan noong 1776, ng Saligang-Batas noong 1789, at ng Alien and Sedition Acts noong 1798. Ang kasaysayang iyon ay kumakatawan sa dalawampu't dalawang taon, na isang ikapu o ikasampung bahagi ng dalawang daan at dalawampung, kaya't kumakatawan din ito sa isang sagisag ng pagsasanib ng Pagka-Diyos at ng pagkatao.

Ang inilalarawan nito ay ang kasaysayan ng halimaw na mula sa lupa, na inilalarawang nagsimula bilang isang kordero (pagka-Diyos) at nagwakas bilang isang dragon (pagka-tao). Nagsisimula ang 1776 sa Declaration of Independence na nagmamarka ng pagka-Diyos, at ang Alien and Sedition Acts ay kumakatawan sa pagka-tao; at sa loob ng dalawampung't dalawang taong nauna sa pagsisimula ng paghahari ng halimaw na mula sa lupa bilang ikaanim na kaharian ng propesiya sa Bibliya, ang paglipat mula sa kordero tungo sa dragon ay inilalarawan sa pamamagitan ng tipo.

Ang pasimula ng dalawang libo't limang daan at dalawampung taon ng paghatol laban sa timog na kaharian ng Juda ay kaugnay ng pasimula ng dalawang libo't tatlong daang taon ng Daniel kabanata walo, talatang labing-apat. Ang pagyurak sa santuwaryo at sa hukbo sa Juda ay nagsimula noong 677 BC, at ang hulang dalawang libo't tatlong daang taon ay nagsimula pagkaraan ng dalawang daan at dalawampung taon, noong 457 BC. Ang piraso ng kahoy ng timog na kaharian ng Juda ay nauugnay sa sagisag na apatnapu't anim para sa hilagang kaharian, at nauugnay din sa dalawang libo't tatlong daang taon sa pamamagitan ng ugnayan na dalawang daan at dalawampu.

Ipinahayag ni Pablo na siya ay ministro ng katiwalaan ng Diyos, at pagkatapos ay tinukoy ang katiwalaang pinaglilingkuran niya bilang ang hiwaga ng Diyos, na siyang si Cristo na nasa inyo, ang pag-asa ng kaluwalhatian. Higit pa niyang tinugunan ang katotohanang ito nang sumulat siya kay Timoteo.

At walang pagtutol, dakila ang hiwaga ng kabanalan: Ang Diyos ay nahayag sa laman, pinatunayang matuwid sa Espiritu, nakita ng mga anghel, ipinangaral sa mga Hentil, sinampalatayanan sa sanlibutan, tinanggap sa kaluwalhatian. 1 Timoteo 3:16.

Sinasabi rito ni Pablo na ang hiwaga ng kabanalan ay ang Diyos na nahayag sa laman. Ang Diyos ang ulo, at ang laman ang katawan. Ang hiwaga ng kabanalan ay si Cristo na nasa mananampalataya; ito ang pagsasanib ng pagka-Diyos at pagkatao. Gumagamit din si Pablo ng talinghaga ng pag-aasawa, gaya ng ginawa ni Oseas.

Sapagkat tayo ay mga sangkap ng kaniyang katawan, ng kaniyang laman, at ng kaniyang mga buto. Dahil dito iiwan ng lalaki ang kaniyang ama at ina, at makikipisan sa kaniyang asawa, at ang dalawa ay magiging isang laman. Dakila ang hiwagang ito; ngunit ako'y nagsasalita hinggil kay Cristo at sa iglesia. Efeso 5:30-32.

Sa ika-tatlumpu't pitong kabanata, nang tinukoy ni Ezekiel ang tipan ng mga huling araw, na siyang pinanibagong tipan kasama ang mga tinukoy bilang isandaan at apatnapu't apat na libo, nagbigay siya ng isang paglalarawan ng pagdudugtong ng dalawang patpat. Yaong dalawang patpat, linya sa linya, ay sumasaklaw kay Hosea at sa metapora ng pag-aasawa ni Paul. Nang sila'y pag-isahin, hindi na sila magiging dalawang bansa, kundi isang bansa, magpakailanman.

At gagawin ko silang isang bansa sa lupain, sa mga bundok ng Israel; at isang hari ang magiging hari sa kanilang lahat: at hindi na sila magiging dalawang bansa, ni mahahati pa sa dalawang kaharian kailanman: Hindi na rin nila padudumhan ang kanilang sarili sa kanilang mga diyus-diyusan, ni sa kanilang mga kasuklamsuklam na bagay, ni sa alinman sa kanilang mga pagsalangsang: kundi ililigtas ko sila mula sa lahat ng mga dako ng kanilang paninirahan, na doon sila nagkasala, at lilinisin ko sila: sa gayon, sila'y magiging aking bayan, at ako ay magiging kanilang Diyos. Ezekiel 37:22, 23.

Ang pagdudugtong na binanggit ni Ezekiel ay tumutukoy sa panahong sila'y hindi na nahahati ni nagkakasala pa, sa panahong sila'y nalinis, at sa panahong ang Diyos ang kanilang kaisa-isang Diyos at mayroon lamang silang isang hari. Noong ika-22 ng Oktubre, ang Sugo ng Tipan ay biglang pumaroon sa templo upang "linisin" ang Kaniyang bayan. Siya ay pumarito upang tumanggap ng isang kaharian, na ang bayan nito, ayon kay Pedro, ay magiging isang kaharian ng

mga saserdote at mga hari. Sa petsang iyon, dumating din ang kasintahang lalaki sa kasalan, na siyang hiwagang tinutukoy nina Pablo at Oseas, na kumakatawan sa pagsasanib ng pagka-Diyos at ng pagkatao. Ipinahayag ni Juan na ang hiwagang iyon, na tinutukoy ni Pablo bilang “Si Cristo sa inyo, ang pag-asa ng kaluwalhatian,” ay matatapos sa mga araw ng pagtunog ng ikapitong anghel.

Ngunit sa mga araw ng tinig ng ikapitong anghel, kapag pasimulan niyang hipan ang pakakak, matatapos ang hiwaga ng Diyos, gaya ng ipinahayag niya sa kaniyang mga lingkod na propeta. Apocalipsis 10:7.

Ang ikapitong anghel ang ikatlong “sa aba,” na dumating noong Setyembre 11, 2001. Nang dumating ang ikatlong anghel sa kasaysayan noong 1844 ay nagsimulang tumunog ang ikapitong anghel at nagpatuloy mula noon; ngunit pinigil ng paghihimagsik noong 1863 ang pagtatapos ng gawain. Dumating ang ikatlong anghel at muling nagsimulang tumunog ang ikapitong trumpeta noong Setyembre 11, 2001, at sa pagkakataong ito ang “hiwaga ng Diyos” ay “matatapos.” Ang “hiwagang” iyon ay ang pagsasanib ng pagka-Diyos at pagkatao, na nagbubunga ng isang daan at apatnapu’t apat na libo, na pagkatapos ay nagiging watawat at hukbo ng Diyos. Dahil dito, ang kabanata tatlumpu’t pito ng Ezekiel ay nagsisimula sa pagdadala kay Ezekiel sa isang libis ng mga tuyong buto ng mga patay. Ang mga butong iyon ay kumakatawan sa Adbentismong Laodiceano noong Setyembre 11, 2001, at dahil dito iniuukol ni Pablo ang kanyang ebanghelyo hinggil sa hiwaga ng Diyos sa mga taga-Laodicea.

Sapagkat ibig kong malaman ninyo kung gaano kadakila ang aking pakikipagpunyagi para sa inyo, at para sa mga nasa Laodicea, at para sa lahat ng hindi pa nakakita sa aking mukha sa laman; upang ang kanilang mga puso ay maaliw, na pinagbigkis sa pag-ibig, at tungo sa lahat ng mga kayamanan ng lubos na katiyakan ng pagkaunawa, sa pagkilala sa hiwaga ng Diyos, at ng Ama, at ni Cristo; na sa kaniya nakatago ang lahat ng mga kayamanan ng karunungan at kaalaman. Colosas 2:1-3.

Ito rin ang paglalarawang iniuugnay ni Sister White sa mga patay na tuyong buto ni Ezekiel.

Ngunit hindi lamang sa sanlibutan naaangkop ang pagwawangis na ito ng mga tuyong buto, kundi gayon din sa mga pinagpala ng dakilang liwanag; sapagkat sila man ay tulad ng mga kalansay sa libis. Mayroon silang anyo ng tao, ang balangkas ng katawan; ngunit wala silang espirituwal na buhay. Gayunman, hindi iniwan ng talinghaga ang mga tuyong buto na basta’t pinagdugtong-dugtong sa anyo ng mga tao; sapagkat hindi sapat ang pagkakatugma ng mga biyas at mga anyo. Dapat bigyang-buhay ng hininga ng buhay ang mga katawan, upang magsitindig sila nang tuwid at sumigla sa pagkilos. Ang mga butong ito’y kumakatawan sa sambahayan ng Israel, sa iglesia ng Diyos, at ang pag-asa ng iglesia ay ang nagbibigay-buhay na impluwensiya ng Espiritu Santo. Kinakailangang hingahan ng Panginoon ang mga tuyong buto, upang sila’y mabuhay.

Ang Espiritu ng Diyos, sa kapangyarihang nagbibigay-buhay nito, ay dapat nasa bawat tao, upang ang bawat espirituwal na kalamnan at litid ay mapakilos. Kung wala ang Espiritu Santo, kung wala ang hininga ng Diyos, nagkakaroon ng pamamanhid ng budhi at pagkawala ng buhay espirituwal. Marami sa mga walang buhay espirituwal ay may mga pangalan sa mga talaan ng iglesia, ngunit hindi sila nakasulat sa aklat ng buhay ng Kordero. Maaaring

nakabilang sila sa iglesia, ngunit hindi sila kaisa ng Panginoon. Maaaring masikhay sila sa pagtupad ng isang tiyak na hanay ng mga tungkulin, at maituring na mga taong nabubuhay; ngunit marami ang kabilang sa mga may 'pangalang ikaw ay nabubuhay, at ikaw ay patay.'

Malibang may tunay na pagbabalik-loob ng kaluluwa sa Diyos; malibang ang hiningang nagbibigay-buhay ng Diyos ang bumubuhay sa kaluluwa tungo sa buhay espirituwal; malibang ang mga umaangkin sa katotohanan ay pinakikilos ng simulain na nagmula sa langit, hindi sila isinilang sa hindi nasisirang binhi na nabubuhay at nananatili magpakailanman. Malibang sila'y umasa sa katuwiran ni Cristo bilang kanilang tanging kasiguruhan; malibang tularan nila ang Kanyang pagkatao at magpagal sa Kanyang diwa, sila'y hubad, hindi nila suot ang balabal ng Kanyang katuwiran. Madalas na ipinagpapalagay na buhay ang mga patay; sapagkat yaong mga nagsisikap na isagawa ang tinatawag nilang kaligtasan ayon sa sarili nilang mga kaisipan ay hindi gumagawa sa kanila ang Diyos upang magnais at gumawa ayon sa Kanyang mabuting kalooban.

"Ang uring ito ay angkop na kinakatawan ng libis ng mga tuyong buto na nakita ni Ezekiel sa pangitain." Review and Herald, Enero 17, 1893.

Ang mensahe sa Laodicea ay unang iniharap sa Adventismo noong 1856, na siya ring mismong taon nang ipahayag ng Panginoon ang sumusulong na liwanag ng "pitong ulit" sa Levitico kabanata dalawampu't anim. Ang mensahe noong 1856, na binubuo ng isang panloob na mensaheng nananawagan ng pagsisisi, at isang panlabas na mensahe ng propesiya, ay itinakwil noong 1863. Ang mensahe sa Laodicea hinggil sa hiwaga ng "Si Cristo na nasa inyo, ang pag-asa ng kaluwalhatian," ay inulit noong 1888 nina Elder Jones at Waggoner, at ang mensaheng iyon ay itinukoy din ni Sister White bilang ang mensahe sa Laodicea.

Tuntunin sa tuntunin, nagsisimula ang kabanata tatlumpu't pito ng Ezekiel sa pagdadala kay Ezekiel sa espiritu tungo sa Setyembre 11, 2001, kung saan ipinakita sa kanya ang Laodiceang Adventismo, na mga patay sa mga pagsalangsang at mga kasalanan. Sinabihan siyang magbigay ng dalawang magkahiwalay na makahulag mensahe. Ang una ay nagbubunga ng pagkakadugtong, ngunit nananatiling patay ang mga katawan. Ang ikalawang propesiya ay nananawagan na ang mensahe ng "apat na hangin" ay iHINGA ang buhay sa mga buto. Ang mensahe ng apat na hangin ay ang mensahe ng pagseselyo ng isang daan at apatnapu't apat na libo, na tumutukoy sa apat na anghel na pinipigil ang apat na hangin. Tinutukoy ni Sister White ang apat na hanging iyon bilang isang "galit na kabayo," na nagtatangkang kumawala, sapagkat ito'y pinipigil. Ang galit na kabayo ng Islam ay nagtatangkang kumawala at magdala ng kamatayan at pagkawasak sa dinaraan nito, gaya ng ginawa nito noong Setyembre 11, 2001, at muli itong pakakawalan sa nalalapit na batas sa Araw ng Linggo.

Ang mensaheng iyon ang ginagawang isang nagkakaisang hukbo ang mga bangkay, isang hukbong nakatindig sa sariling mga paa. Ang nasabing nagkakaisang hukbo ay pinatindig sa mga paa nito bilang tugon sa mensahe ng ikapitong anghel, sapagkat sa mga araw ng pag-hip ng ikapitong anghel ay maisasakatuparan ang hiwaga ng pagkakasal ng isang daan at apatnapu't apat na libo kay Cristo.

Pagkatapos, ipinakita kay Ezekiel ang pagdudugtong ng dalawang pirasong kahoy na nagiging iisang bansa. Ang dalawang pirasong kahoy na iyon ay ang hilagang kaharian ng Israel at ang timog na kaharian ng Juda, na pinag-isa bilang isang bansa sa katapusan ng kapwa-kanilang mga panahon ng pagkakalat na dalawang libo't limandaan at dalawampung taon. Ang kapwa-kanilang pagwawakas ay nagbubunga ng isang espirituwal na templo, na kinakatawan ng apatnapu't anim na taon sa pasimula at sa katapusan ng kapwa-kanilang mga panahon ng pagkakalat.

Ipagpapatuloy natin ang pag-aaral na ito sa susunod na artikulo.

'At sila'y bumangon nang maaga, at lumabas patungo sa ilang ng Tekoa; at samantalang sila'y lumalabas, si Jehoshaphat ay tumindig at nagsabi, Pakinggan ninyo ako, O Juda, at kayong mga naninirahan sa Jerusalem: Manampalataya kayo sa Panginoon ninyong Diyos, at kayo'y matatag; manampalataya kayo sa kaniyang mga propeta, at kayo'y magtatagumpay. 2 Cronica 20:20.'

""Sumampalataya kayo sa Panginoon ninyong Diyos, kung magkagayo'y kayo'y matatag; sumampalataya kayo sa kaniyang mga propeta, kung magkagayo'y kayo'y sasagana.""

Isaias 8:20. 'Sa kautusan at sa patotoo; kung hindi sila nagsasalita ayon sa salitang ito, ito'y sapagkat walang liwanag sa kanila.'

Dalawang teksto ang inilalatag dito sa harap ng bayan ng Diyos: dalawang kundisyon para sa tagumpay. Ang kautusang sinalita mismo ni Jehova, at ang espiritu ng propesiya, ang dalawang pinagmumulan ng karunungan upang patnubayan ang Kanyang bayan sa bawat karanasan. Deuteronomio 4:6. "Ito ang inyong karunungan at ang inyong kaunawaan sa paningin ng mga bansa, na magsasabi, Tunay nga, ang dakilang bansang ito ay isang marunong at nakauunawang bayan."

Ang Kautusan ng Diyos at ang Espiritu ng Propesiya ay magkatuwang upang gumabay at magbigay ng payo sa iglesia, at tuwing kinikilala ito ng iglesia sa pamamagitan ng pagsunod sa Kanyang kautusan, ang Espiritu ng Propesiya ay isinusugo upang patnubayan ito sa landas ng katotohanan.

Apocalipsis 12:17. "At nagalit ang dragon sa babae, at umalis upang makipagdigma laban sa nalabi sa kaniyang binhi, na tumutupad sa mga utos ng Diyos, at may patotoo ni Jesucristo." Ang propesiyang ito ay malinaw na itinuturo na ang iglesiang nalabi ay kikilala sa Diyos sa kaniyang kautusan at magtataglay ng kaloob ng propesiya. Ang pagsunod sa kautusan ng Diyos, at ang espiritu ng propesiya, ang palaging nagtatangi sa tunay na bayan ng Diyos; at ang pagsubok ay karaniwang inilalapat sa kasalukuyang mga kapahayagan.

Sa panahon ni Jeremias, walang pagdududa ang bayan tungkol sa mensahe nina Moises, Elias, o Eliseo, ngunit kanilang pinag-alinlanganan at isinantabi ang mensaheng ipinadala ng Diyos kay Jeremias hanggang sa masayang ang bisa at kapangyarihan nito at wala nang lunas kundi ang dalhin sila ng Diyos sa pagkabihag.

Gayundin, noong mga araw ni Kristo, natutuhan na ng bayan na totoo ang mensahe ni Jeremias, at ipinaniwala nila sa kanilang sarili na kung sila'y nabuhay noong mga araw ng

kanilang mga ama ay tinanggap sana nila ang kaniyang mensahe, ngunit kasabay nito ay tinatanggihan nila ang mensahe ni Kristo, na tungkol sa kaniya'y isinulat ng lahat ng mga propeta.

Nang lumitaw sa sanlibutan ang mensahe ng ikatlong anghel, na ang layunin ay ihayag sa iglesia ang kautusan ng Diyos sa kabuuan at kapangyarihan nito, ang kaloob ng propesiya ay agad ding muling ibinalik. Ang kaloob na ito ay gumanap ng isang lubhang mahalagang bahagi sa pagpapaunlad at pagsusulong ng mensaheng ito.

“Sa tuwing umuusbong ang mga pagkakaiba ng opinyon hinggil sa mga pakahulugan sa Banal na Kasulatan at mga pamamaraan ng paglilingkod, na may tendensiyang yumanig sa pananampalataya ng mga sumasampalataya sa mensahe at humantong sa pagkakabaha-bahagi sa gawain, laging nagbigay-liwanag ang espiritu ng propesiya sa kalagayan. Lagi nitong naidudulot ang pagkakaisa ng pag-iisip at pagkakatugma ng pagkilos sa katawan ng mga mananampalataya. Sa bawat krisis na lumitaw sa pag-unlad ng mensahe at sa paglago ng gawain, ang mga nanindigang matatag sa kautusan ng Diyos at sa liwanag ng Espiritu ng propesiya ay nagtagumpay, at ang gawain ay sumagana sa kanilang mga kamay.” Loma Linda Messages, 34.